

VERBREEK DE STILTE

Eerder verschenen boeken van Mar van Heezik:

Terug naar je ontstaan

Wijde blikken

Vlammen in de zee

Lieveling in het gruwelhuis

Mijn innerlijke wond

De zoete smaak

De Grenzen

Verbreek de stilte

[LET OP!! Deze pagina moet nog opgemaakt worden]

Verbreek de stilte

Mar van Heezik
www.boek-triomf.nl
info@marvanheezik.nl

Lenneke New Corn
&
Mar van Heezik

Verbreek de stilte

Boek-triomf

Ik leef door

Boek-Triomfi

© 2013, Lenneke New Corn

ISBN 978 90 816766-6-3

september 2013, 1e druk

Biografie van: Lenneke New Corn

Uitgever: Boek-triompf, Mar van Heezik

Opmaak/omslag: Erik Kunst, uitgeverij MultiLibris

Binnenwerk: Erik Kunst, uitgeverij MultiLibris

E-mail: info@marvanheezik.nl

Boek-triompf, MultiLibris

www.marvanheezik.nl

In verband met de privacy van sommige mensen uit dit boek heb ik namen en uiterlijke kenmerken verandert. Het verhaal dat ik in dit boek vertel is mijn waarheid en ik vertel het zoals ik het heb beleefd.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en of personen berust op louter toeval.

This book may not be reproduced by print, photo print, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Voor mijn lieve familie, met al mijn liefde

PROLOOG

Eindelijk ben ik weer thuis, na jaren op reis te zijn geweest. Ik heb alles gezien, alles gehoord, alles gedaan, maar niets gevonden. Een volledig niet-geslaagde missie. De meesten missies hebben een doel, maar die van mij was onbekend. Ik zocht naar antwoorden. Dat wist ik! Maar ik had geen idee wat de vraag was. En op de vragen die ik had, waren gewoonweg geen antwoorden. Het voelt alsof ik jaren naar een shownieuws heb zitten kijken, ik ga er aan voorbij, ik kijk er op de een of andere manier toch naar. Achteraf kwam ik tot de conclusie, dat het volkomen nutteloos was. Wat is er aan de hand met dit land? Wat is er aan de hand met mij? Al hoewel ik laatst wel erg blij was met een bericht op facebook. Mede daardoor is dit ontstaan. Ik had de vroege editie gemist omdat ik in de file stond. Alle mensen met mij in deze file baalden ook ontzettend van dit feit, althans, dat dacht ik van hun gezichten af te lezen. Kon ik s'avonds alsnog de beelden zien van ... En waar ik ook verschrikkelijk blij mee was... dat ik te zien en

te horen kreeg, waar Braakhekke was. Dat had ik me de hele autorit al af zitten vragen.

De mensen van shownieuws hebben goed werk geleverd. En overal om reacties gevraagd.

Zo zie ik ook hoe een oude, innig trieste, zielige, zwaar zwakzinnige vrouw er helemaal kapot van was, dat een paar bekende Nederlanders uit elkaar waren gegaan.

Ik vind het allemaal best hoor, dat semidramatisch gelul op de tv en dat er dan ook nog verschrikkelijk veel mensen zijn die daar hun avond mee willen vullen....

Dat is ook nog oké.

In een reactie liet hij weten diep geschokt te zijn over het nieuws dat ze op boulevard brachten.

Ik kreeg het benauwd, ik kreeg tranen, ik werd agressief, alle emoties kwamen in een keer los.

Ik zapte verder naar het late grote mensen journaal op de NOS. Ik zag onze jongens in Afghanistan die daar een gebergte in moesten om de Taliban te verdrijven. Hoe ze hun leven in de waagschaal moesten leggen.

Uitgezonden door onze regering. Momenteel even aange-stuurd door een diep geschokte president. Ik dacht nog even, als ze het nog maar niet aan onze jongens hebben verteld, want dan gaan ze al mentaal kapot de strijd in.

Wouter Bos zag zijn kansen schoon en had zowaar een leuke grap, hij was blij dat Wesley Sneijder eindelijk weer eens gescoord had.

Hij maakte een grap maar moest eerlijk bekennen dat de grap niet van zichzelf was, maar wel dat hij hem erg leuk vond. Past leuk bij de rest van zijn persoonlijkheid... toch?

Niet echt van jezelf. Bij alle zenders waar ik langs zapte kwam het schokkende nieuws mijn huiskamer binnen.

En ik wist het! Dit was zo n moment!
Na twintig jaar wist ik nog steeds waar ik was op het moment
dat het gebeurde!

LENNEKE

HOOFDSTUK 1

Herinneringen geven nooit het gewenste beeld. Ik weet dat ik verliefd ben geweest. Bij alles was je geliefde aanwezig maar als je die beelden probeert op te roepen zie ik slechtst de randen waarop ik zelf balanceerde.

Naast me en om mij heen kijken is in herinnering bijna onmogelijk. Mijn ouders zijn de enige die er gewoon midden in zitten.

Mijn steun, mijn alles. Zij zijn er gewoon, daarom houd ik van hen. Ze zijn zeer veranderd. Wellevend en niet zomaar iemand. Ik herinner me het afscheid nog als de dag van gisteren.

Ik zit al vroeg in het revalidatiecentrum. Mijn ellebogen liggen op de rand van het bed van mijn vader en ik buig me naar hem toe.

Voor de zoveelste keer vraag ik me af hoe lang hij hier nog zo moet liggen.

Waarom is de natuur zo mooi en tegelijkertijd zo wreed.

Mijn vader reageert nauwelijks. Een apparaat slaat plotseling aan en verbreekt de stilte, het geeft een zoemend geluid met een ritmische tik.

Dit geluid krijgt op dit moment meer aandacht van mij dan mijn vader.

Een hersenbloeding heeft hem stilgelegd. Hij is opgenomen in dit toch wel eenzame gebouw dat ze verzorgingstehuis of revalidatiehuis noemen.

Eigenlijk weet ik het niet eens. Door mijn eigen zorgen is dit totaal aan mij voorbij gegaan. Wel breng ik de moed op om regelmatig bij hem op bezoek te gaan.

Hij ligt er stil bij, hij is er wel, hij is er niet.

‘Ik kan jou alles vertellen vader. Jij wijst me niet af. Je lacht me niet uit. Je luistert zonder iets te zeggen.’

Dat deed je vroeger ook, alleen met andere redenen.

Het lijkt alsof met een sterfperiode en een nieuwe geboorte ook het oude even gaat spelen.

Nu ik hier zo zit komen er steeds beelden van vroeger naar boven. Soms weet ik niet van wie ik meer houd.

Van mijn moeder, mijn vader, mijn broer of van mijn zusje. Ik houd van iedereen. Zeker is dat ik van mijn opa en oma houd. Onze familie is helemaal gekrompen doordat er velen zijn overleden.

Natuurlijk heb ik heel veel van mijn ouders gehouden. Dat hebben mijn ouders de laatste jaren met zoveel dingen en handelingen goed gemaakt.

Al vergeet ik niet wat zij hebben gedaan.

Vergeven heb ik ze wel al stond ik zeker niet achter deze daden, hun daden.

Geduldig beantwoordde ik altijd de vragen om aan andere dingen te kunnen ontsnappen.

Tijd rekken lijkt onze levenshouding.

Ik roep de botsingen in mijn leven terug in mijn herinnering.

Ik weet, alleen voor mijn eigen spiegelbeeld sta ik recht.

Even word ik door emoties overspoeld terwijl ik terug moet denken aan mijn moeders jeugd.

Nu weet ik wat moederschap is. Ik denk nog even aan mijn eerst geboren kindje, Mik en ik glimlach bij de herinnering aan zijn eerste trekjes op zijn gezicht toen het net geboren was. Ik nam me toen voor, dit kind zal in liefde opgroeien.

Soms lig ik in mijn bed met mijn armen om mijn zoon heen en voel me overmand door het wonderlijke van dit alles. Zijn speelsheid biedt me meer dan alle komische en de minder leuke situaties die ik ooit heb meegemaakt.

Pas veel later zou ik ontdekken dat mijn moeder zeker geen gemakkelijke jeugd heeft gehad.

De verhalen lieten mij weten dat ze het heel, heel zwaar heeft gehad.

Haar moeder, mijn onbekende oma Chilling, is op jonge leeftijd overleden. Mijn moeder was toen ongeveer twee jaar.

Zij heeft haar moeder nooit gekend, besepte ik.

Zelf had ik een moeder die ik niet goed genoeg vond voor mijzelf en zij, ...

Terwijl de verhalen over mijn overleden oma super positief waren.

Ik wist ook niet wat ik met deze informatie moest doen. Ik was te jong. Later, later zou ik beseffen... Later zou ik nog veel meer ontdekken.

Mijn moeder kreeg letterlijk een Boze stiefmoeder. Zij werd niet alleen met een vreselijke stiefmoeder geconfronteerd, maar ook nog eens met een stiefzus, een dochter van...

‘Je raadt het al.’

Die dochter was van ‘die Boze moeder’ en geen kind van mijn opa. Zij werd bizar voorgetrokken omdat zij een handicap had. Zij had een geestelijke beperking.

Het lijkt wel een sprookje, “de Boze stiefmoeder” maar het was voor mijn moeder echt niet zo leuk.

Onder het regiem van haar stiefmoeder en haar dominante vader heeft mijn moeder veel moeten meemaken. Ze werd met de regelmaat geestelijk en lichamelijk mishandeld.

Dat is wat ik van mijn omgeving destijds meekreeg. Maar erger nog, het vermoeden, nee, de grote vraag bestond - en dit is puur de invulling van mijn zusje en van mij, - is de vader van mijn moeder wellicht ook de vader van mijn broer? We bleken een broer te hebben maar niet van dezelfde vader.

Het zou tot vraagtekens blijven leiden, als we niet probeerden de echte vader van mijn broer op te zoeken...

Haar eerste kind Thomas, had ze al op jonge leeftijd gekregen. Dat was natuurlijk een groot probleem voor mijn moeder. Zeker in het begin van de jaren vijftig. Ze was zelf nog erg jong.

Wanneer mensen haar naar het kind vroegen gaf ze altijd een vaag antwoord.

Dan verzon ze dat ze zwanger was gemaakt door een soldaat en daarom door haar ouders uit huis was geplaatst.

En het ongebooren kind van toen is nu mijn oudste broer Thomas. Vijf jaar later werd ik geboren en mijn zus Floortje weer vijf jaar na mij.

HOOFDSTUK 2

Ik kijk naar alle alarmbellen die aan mijn vader vast zitten en zit aan het bed van mijn vader.

Hij is stervende en ik schud even met mijn hoofd om daarna weer naar mijn vader te kijken.

Mijn moeders stem zweefde door mijn hoofd, lieflijk maar tegelijkertijd heeft het iets dwingend in mijn oren.

Door de deur verdwijnt een witte rug van de verpleegster en zij haalt me uit mijn gepeins.

Even keer ik terug naar het nu....

Het is tijd om mijn werk te gaan hervatten...

Ik was mijn broertje Thomas regelmatig kwijt, weet ik nog. Ik voelde me verantwoordelijk. Mijn broertje was vijf jaar ouder dan ik maar toch....

Ik heb hem de laatste tijd weinig gezien en nam me op dit moment voor hem te gaan bezoeken.

... Tja, mijn moeder, afkomstig uit de familie Chilling, is zesenvijftig geworden en mijn vader is intussen een stuk ouder.

Moeder heeft alle geheimen mee genomen in haar graf. Zij heeft er zeker nooit bij stil gestaan dat anderen daar anders over konden denken. Dat wij wél onze afkomst duidelijk voor zich willen weten.

Ooit heb ik een 'Family Constellation'¹ gedaan.

Daarin kwam wel naar voren dat mijn moeder waarschijnlijk de rol van haar moeder iets te letterlijk op zich heeft genomen wat haar vader betrof.

Mijn opa Chilling bleek geen gemakkelijke man te zijn en mijn moeder heeft daar duidelijk onder geleden.

Hij was een zeer dominant figuur.

Deze familie opstelling wees ook een beetje die richting op. Wat natuurlijk altijd een vraagteken zal blijven, waar of niet waar.

Moeder vertelde mij persoonlijk dat ze uit zelfbescherming een verhaal had verzonnen over haar zwangerschap waarvan niemand wist hoe het werkelijk in elkaar zat. Wel was duidelijk te merken dat ze haar geheim niet prijs wilde geven. Ik bespeurde zelfs een bepaalde angst bij haar.

Misschien was ze wel bedreigd door haar familie... Maar niemand kon vertellen wat er werkelijk gespeeld heeft.

Dat ze zwanger was geworden was duidelijk en een zoon ter wereld had gebracht ook. Mijn broer zou verwekt kunnen zijn door haar eigen vader, mijn opa.

Daar werd niet over gesproken. Het zou schande brengen en anderen kunnen benadelen.

Zeker in die periode was dat een taboe.

Waar ik me vreselijk aan stoor is, hoe de huidige maatschappij met deze informatie omgaat. Alsof het een aangedane aandoening is, want je wordt zo niet geboren.

Het tast een mens toch aan?

In dit geval mijn moeder en misschien ook wel mijn broer.

Veroorzaakt door een medemens en mijn moeder en mijn broer hebben nog steeds de gevolgen hiervan.

Zelf vind ik dat er mensen zijn die hier niets van leren en ik

vraag me af, wat geeft een ander mens het recht, om je familie zoiets aan te doen.

Natuurlijk, in de jaren vijftig werd hier anders mee omgegaan maar toch...

Moeder werd, toen ze eenmaal wist dat ze zwanger was uit huis geplaatst en niemand wist dat ze werkte als poetsvrouw bij ene mevrouw Ullrykes.

Het waren kennissen van haar ouders.

Zij boden natuurlijk een uitweg voor het probleem van dat moment.

Blij als ze was natuurlijk, dat zij tegelijkertijd aan de dans kon ontspringen om onder het regiem uit te komen van de opa, stiefmoeder en dochter, waar door zij van de zwaar drukken-de indoctrinatie van haar huisgenoten verlost zou worden.

Het was net een sprookje, een boos sprookje.

Moeder werkte bij de mevrouw Ullrykes maar waar moeder woonde heeft ze nooit laten weten. Zo ging het nog een jaar of twee door.

Deze dame, mevrouw Ullrykes, was erg lief voor mijn moeder. Althans, ik wilde dit graag zo zien. Hoe het werkelijk is geweest is mij nu nog niet duidelijk. Wel was ik van mening dat moeder veel te onderdanig was aan vader.

Waarschijnlijk doordat er zoveel negatieve invloed werd uitgeoefend door de huisgenoten en de omgeving van mijn moeder.

Er was te weinig kracht bij haar aanwezig om haar positie in huis te verstevigen, om het zo maar eens te noemen.

Ik keek naar mijn vaders hand waarvan de wijsvinger even bewoog.

‘Moeder heeft wel een aantal dingen verteld aan mij, vader, maar ook niet alles.

Sommige dingen zijn juist zo belangrijk voor ons. Begrijp je? Maar nu kun je me geen antwoord meer geven.’

Zij vertelde mij dat ze haar zoon als buitenechtelijk kind ter wereld heeft gebracht en dat er onder de mensen in haar omgeving steeds weer werd geroddeld. Ja, want roddelen konden ze vroeger ook al, zoals;

‘En die zoon... hij is niet zoals zijn vader was — een onbeduidend mens, naar ik heb gehoord. En dat is zoveel te beter, dat begrijp je wel. Een onecht kind nog wel..’

Blijkbaar hebben mensen geen idee hoeveel pijn en leed ze hen er mee deden. Geen begrip voor hun kwetsbaarheid. Wreed zelfs.

In die periode van twee jaar heeft ze mijn vader ontmoet en ze werden verliefd.

Mijn vader woonde nog thuis bij zijn ouders.

Hij, die twee keer verloofd en één keer in ondertrouw was geweest voordat hij mijn moeder ontmoette. Voor haar heeft hij alles in de steek gelaten. Als dat geen échte liefde is...

Moeder ging ook vrij snel bij mijn vader en zijn ouders in huis wonen. Blijkbaar heeft ze na enige tijd ook haar eerder geboren kind, mijn broertje Thomas mee genomen.

Het sierde mijn vader wel dat hij een kind van een ander onder zijn hoede nam.

Thomas was twee geworden en mijn ouders kregen samen nog twee dochters.

Drie jaar later werd ik, Lenneke geboren en daarna mijn zus Floortje weer vijf jaar later.

Ik moet wel even kwijt dat mijn vader in zijn jonge jaren een ongelofelijke kanjer was.

Met een dikke bos zwart krullend haar! Ik was best heel trots op hem.

Zoals wij het op dit moment zouden noemen, hij was een soort womanizer, ha, ha.

De zuster komt binnen met een rammelende po. Niet voor mijn vader maar voor iemand die in de andere hoek van deze kamer ligt en een belletje had laten gaan.

Ik kijk even achterom en denk op hetzelfde moment dat dit toch nare luchtjes moet geven?

Ik haal mijn neus op... draai me om en schuif mijn stoel Een beetje bij zodat ik dit niet van dichtbij hoefde mee te maken.

Wij, mijn zusje Floortje en ik wisten tijdens onze jeugdperiode niet anders dan dat mijn broertje ook van dezelfde vader was.

We waren gewoon met drie kinderen.

Niemand wist wie zijn vader werkelijk was. Er werd niet over gesproken.

Pas op latere leeftijd kwamen we daar achter en waren zeer verbaasd.

Als kind dachten wij daar niet over na. Thomas is van mijn moeder, en daardoor is het onze broer.

Ze had de baby niet laten adopteren en de baby was evenmin doodgegaan. Ze had hem gewoon bij familie achtergelaten, voor altijd? Nee, ze had de moed om hem onder de aandacht van de wereld te brengen.

Al zeer jong was ik me bewust van veel dingen. Maar toch heb ik blijkbaar onbewust een besluit genomen. Het maakte mij niet uit van wie hij was. Ik houd van mijn broertje. Liefde is eigenlijk de rode draad in mijn leven.

De handen van mijn vader liggen witjes op het witte laken. Ik zie weinig verschil tussen die twee.

Er komt ergens vanaf de gang een geluid van een kuchje waar-

door ik me even bewust werd waar ik was. Ik zat zo in mijn verleden...

Naarmate we groter werden, gingen er verschillende dingen een eigen leven leiden. Gedachten over belevingen gingen groeien.

Soms vroeg ik mij wel eens af waarom ik mijn moeder niet altijd als mijn moeder voelde.

Ik wilde dit onbewust eigenlijk ook niet. Ik hield heel veel van mijn ouders maar...

Floortje, mijn zusje was heel erg gewild en ik keek eens naar de situatie van vroeger. Ik was niet jaloers, of toch onbewust wel...?

Natuurlijk hielden mijn ouders ook van mij, maar toch minder dan van Floortje en Thomas.

Dit geldt zeker voor mijn moeder.

Deze gedachte groeide bij mij waardoor ik soms in benarde situaties terecht kwam betreffende mijn gevoel en ik raakte ook wel eens in conflict met mijzelf en mijn gevoel, maar ook met anderen.

Ik zag het soms anders dan de werkelijkheid was.

Dat mijn broer en zusje bijvoorbeeld veel meer verwend werden dan ik, waardoor ik steeds meer in mijzelf kroop of juist mijn best deed om gezien te worden.

Waarschijnlijk omdat ik als kind mijn moeder hoorde zeggen dat Floortje zó ontzettend gewenst was.

Ik pakte dat op als een kindergedachte en ging er mee aan de haal....

Doordat ik het eerste échte kleinkind was van opa en oma werd ik enorm door hen verwend waardoor ik me als kind heerlijk voelde. Door al die aandacht die ik in mijn beleving-

wereld, in mijn gevoel best miste.

Thomas echter, zo vertelde hij me later, was de mening toegedaan dat hij zich vele malen door onze vader achtergesteld heeft gevoeld.

Hij was toen nog niet op de hoogte van het feit dat onze vader niet zijn vader was.

Mijn opa en oma lieten dat ook te erg merken aan hem, bleek later. Ik ging er op letten.

Het was natuurlijk wel het gevoel van mijn broer.

Maar Thomas zal zijn beleving en avontuur hierin zelf aan u vertellen, neem ik aan.

Mijn grootouders en mijn ouders waren gewoon ongelofelijk lief voor mij. Ik was veel bij opa en oma en ik deed ook alles voor hen.

Mijn ouders voelden zeker dat ik heel erg werd voorgetrokken door mijn grootouders waardoor naar mijn idee mijn zusje door mijn ouders meer naar voren werd geschoven.

Mijn broertje bleef er een beetje buiten en mijn gevoel zei daar ook niet zoveel over als kind.

Mijn ouders gaven wel genoeg liefde, althans, zij dachten dat wellicht.

Ik heb me niet zo mega achtergesteld gevoeld laten we daar geen misverstanden over krijgen.

Soms, zoals ieder kind dat wel eens ervaart, maar dat gemis werd gecompenseerd door opa en oma.

Ik kijk even naar mijn vader en dacht te zien dat hij bewoog.

‘He papa, ik heb vannacht weer over je gedroomd.

Plotseling stond je in de kamer. Jong en mooi, in een donker pak met stropdas. Je zei niets en glimlachte. En voordat ik het wist was je weer verdwenen.’

In het zachte ochtendlicht word ik wakker en besef plotseling dat je binnenkort niet meer leeft.

'Ik vraag me steeds af hoe jij deze laatste weken van uw leven ervaart.

Door de soort coma weet ik niets van je, zelfs niet wat je ervan meekrijgt als ik tegen je praat.'

De laatste dagen, hier in het verzorgingstehuis slaap je veel. Soms glijden jouw vingers onder die van mij door en ik voel het dunne laagje huid onder mijn vingertoppen.

Ik weet nog dat ik het was die je hand vasthield.

Een nauwelijks merkbare glimlach gleed toen over je gezicht.

Mijn zusje Floortje kreeg wel eens wat meer aandacht dan normaal van mijn ouders, meer dan mijn broer en ik.

Althans, zo voelde ik het waardoor ik hun liefde probeerde te kopen door veel voor ze te doen, zoals de kamer opruimen en afwassen.

Maar anderzijds, doordat ik eruit zag zoals ik eruit zag, met mijn prachtige dikke bos blonde haren en een blanke gave huid kreeg ik van de iedereen erg veel aandacht.

Ik was me er toen niet zo van bewust maar vanuit de omgeving gaven ze mij veel en vaak complimentjes en dat is tot op de dag van vandaag nog steeds zo. Ik was gewoon een mooi kind en kon mij ook zeer charmant opstellen. Ik zorgde er voor dat mensen niet teleurgesteld werden door mij.

Zelfs nu doe ik dat nog steeds, merk ik.

'Ik ben stapel gek op mijn zusje, papa. Ze was zo een klein mensje en ik vond het echt jammer dat ze niet net zulke mooie haren had als ik.'

Zij had, toen zij nog zo klein was eigenlijk alleen maar zeer

dun haar, verder was zij een prachtmeisje wat groeide en bloeide en ook al heel snel de aandacht van mannen wist te trekken.

Mijn moeder dacht dat het beter voor Floortje zou zijn de haren steeds kort te laten knippen, zolang zij nog klein was. Dan zouden haar haren vanzelf mooier en dikker worden.

Dit was natuurlijk stomme bakerpraat.

Floortje stond een keer bij de slager waar de goede man onschuldig vroeg, 'wil je een stukje worst, jongeman?'

Tja, dat heb je dan. Het verschil is dan te klein. Het haar van Floor is tot op de dag van vandaag nog een drama voor haar. Ik probeer haar zo vaak mogelijk naar mijn kapsalon te laten komen om het lekker op te leuken.

Ik heb dit af en toe best als vervelend ervaren wanneer de omgeving mij steeds een soort aandacht gaf en haar niet.

Daarom hoorde ik mijn ouders zeggen, en metname mijn moeder tegen mijn zusje, dat zij 'héél erg gewenst' was.

Mijn ouders waren om die reden overdreven liefdevol naar haar toe. Ze zeiden dit regelmatig tegen mijn zusje dat ze *zo erg gewenst* was omdat mijn grootouders zich meer dan normaal over mij ontfermden, maar ook mede doordat ik in hun huis woonde.

Ik, het eerste kleinkind was en mijn broer eigenlijk maar een onecht kind. Dát lieten mijn grootouders, achteraf gezien duidelijk blijken.

Ik was niet echt jaloers, want ik was me er als kind niet super bewust van.

Maar je voelt wel de spanning die er heerst.

Gelukkig maar, want het is niet uit te leggen, laat staan omschrijven.

Nu, nu weet ik wat er allemaal heeft gespeeld en wat je gevoelsmatig meemaakt.

Soms kwam het gevoel *ongewenst* te zijn zeer nadrukkelijk naar boven. Toch wist ik dat onze ouders van ons hielden. Zoiets voel je. Er is een band.

Ik herinner me nog heel goed de dag van de geboorte van mijn zusje.

Ik zag al die blije gezichten toen mijn zusje geboren werd en ik op de achtergrond raakte hierdoor.

Alle aandacht ging even naar anderen en niet meer naar mij. Ik hoorde ze zeggen dat ze zó ontzettend blij waren met mijn zusje. Dat deed mij enigszins pijn. Ergens in mijn lichaam raakte het iets. Niet dat ik er last van had maar toch...

Ik fantaseerde wel eens dat opa en oma mijn ouders waren en dat is naarmate de jaren verstreken gaan groeien.

Ik werd altijd enorm verwend door hen. Dat droeg er natuurlijk ook aan bij dat dit gevoel nog eens werd versterkt. Op een gegeven moment accepteerde ik ook niet anders. Zo wilde ik het.

Ik was er van overtuigd dat mijn broertje van mijn moeder was en ik van mijn grootouders.

Ik herinner me nog iets toen ik vijf jaar werd. Ik hield zielsveel van mijn opa en oma en ging op zoek naar hen om te vertellen dat ze er op mijn verjaardag moesten zijn. Meestal kwam ik ook blij binnen.

Ik moet nu nog glimlachen als ik er aan denk.

'Hallo, lieve opa en oma, ik vind jullie de liefste van de hele wereld.'

Ze waren inderdaad mijn allergrootste lievelingen. Ik vloog dan in hun armen, dat voelde zo goed. Een beetje liefde, liefdevolle armen om mij heen.

Ook mijn ouders waren lief voor mij hoor, maar het voelde anders. Als kind stap je over dingen heen en soms beleef je ze pas later.